

האיש המסוכן ביותר בממשלה הוא זבולון המר

מיתקפה נגדית

ה סכנה התמורה ביותר העומדת לפני מדינת ישראל אינה מילחמה חדשה.

האיש המסוכן ביותר בממשלה המהפך אינו מנחם בגין.

הסכנה החמורה ביותר היא טרי רוף הרעת לאומיות.

האיש המסוכן ביותר הוא זבולון המר.

אחרי מילחמה, גם כשהיא איומה ונוראה, אפשר להחלים. אפשר להתפכח. אפשר לבחור בדרך חדשה.

אך אומה שרוחה נטרפה עליה — איזו תיקויה נותרת לה?

ה מהפך לא הוליד את הסכנה הגדולה, לה, המאיימת על רוח העם. המהפך עצמו הוא תולדת המגמה הזאת.

כבר ציטטנו לא פעם את אימרתו הרפורסמת של ולינגטון, המצביא הבריטי, שאמר: "הניצחון בקרב של וטרלו הושג במיגרשיהמישחקים של בית-הספר איטון."

איטון היא הסדנה החינוכית של המעמד העליון הבריטי. ולינגטון סבר כי תכונות האופי, שנטע בית-הספר זה בלב הניכוח, הן שאיפשרו לקצינו להתזקק מעמד בקרב האכזרי שהכריע את גורל העולם.

כאותה מידה של צדק ניתן לומר: הניצחון של מילפגות-המהפך בבחירות האחרונות הושג בכיתת-הספר הישראלית, הממלכתית-כללית והממלכתית-דתית.

הלאומנות שלוחת-הרסן וצרת-האופק, הי שלטת בגנייהילדים ובבתי-הספר, עיצבה את הדור הצעיר מאז קום המדינה, שנתון אחרי שנתון. שנתונים אלה פרצו את הסכר ב-17 במאי 1977.

אולם זה היה כאין וכאפס לערי מת מה שצפוי עכשיו.

ז בולזון המר אינו אינטלקטואל, ולא הוגה-דיעות. הוא המפקד שז פלוגת-יסעור רוחנית.

עם הקמת ממשלת-המהפך הוא קיבל לידי את הפיקוד על המערכה הרוחנית. שמטרתה היא לשבור כל שריד וזכר של רוח גאורה ומתקדמת בצביון הישראלי, ולכפות עליו את הרוח החדשה של המהפך. נמסרה לידי הדיקטטורה של כז החינוך, התרבות והתיקשורת הממלכתית, שילוב הכלים האלה במערכת מקובצת אחת של זימה רוחנית מעניקה לפעדיה עוצמה מפחידה.

מיליארים של לירות לשנה, רבנות של משרות, מיגוון עצום של מכשירי-כוח גלויים ומוסווים מעניקים למערכת זו פורטנציאל של טיפוסיות, שאינה נוספת מיכולתו של מי שטרם עסק בטיעומים של פוטנציאל זה בידי קבוצה של אנשים נחושי-החלטה, החזורים רוח פוטנציאל-רית, מהווה סכנה.

מ עטים מאד מבינים את טיבה וחומי רתה של סכנה זו.

מקובל לחשוב כי ענייני-רוח רחוקים מן התיים המעשיים, שהם נחלתם של "אני-שיירוח" תלושים.

רוח טוטאל-רית, מהווה סכנה. עולמו הרוחני של כל ציבור מהווה את מיסגרת מעשיו ומחליו. מושגיו, אמוניו תיו, אידיאליו, דיעותיו הקדומות, הדפוסים התרבותיים, תדמיתו העצמית, הדברים ש למד בבית-הספר, שיריו וסמליו — אלה קובעים, בסופו של דבר, כיצד יגיב הציבור בכל מצב שהוא.

דפסי הרוח דומים לפסיכרכבת. הפזיטיקה נעה על פסים אלה. הרכבת יכולה להתקדם במהירות

או באיטיות. אך אין היא יכולה לסטות מן הפסים.

אם הפסים מובילים אל תהום — סופה של הרסבת להגיע לשם.

ההיסטוריה היהודית מדגימה זאת בצורה ברורה ומפחידה. רוח הקנאים, שהשתלטה על דורו של גורדוס, היתה מוכרחה להוביל אל הטירוף של המרד הגדול, ולחורבן הבית השני.

הרוח שהצמיחה את רבי עקיבא ושימון בר-כוסבא, היא שהובילה אל קבר-האחים של ביתר ואל חיסול הקהילה הישראלית בארץ, לאלפים שנה.

עתה נמסרו מכשירי-העבודה הרוחניים לחורבן הבית השלישי.

ה מיתקפה הרוחנית הגדולה של זבולון המר ושוח' כבר החלה. עשרות

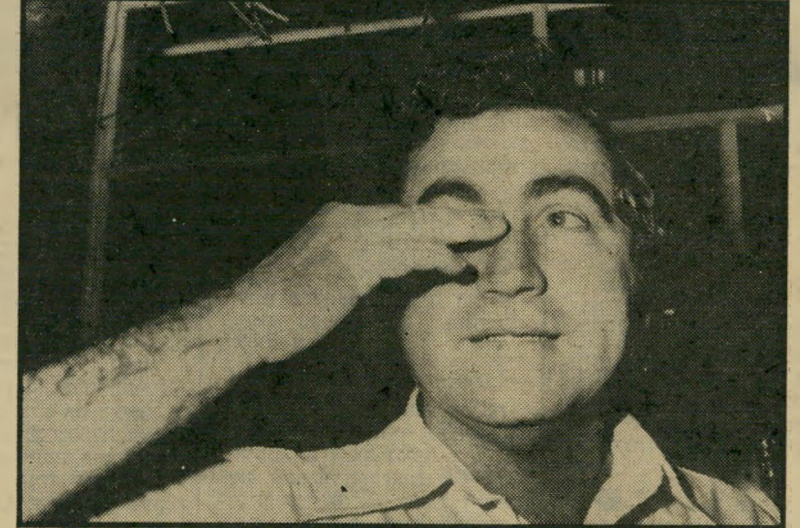
מוחות רדודים, שלא הבינו מה מתרחש סביבם, מדברים על מערי כה בון "רתיים", "חילוניים". וזהי הגדרה כוזבת לחלוטין.

הדת היהודית, כמו כל דת, פנים רבות לה. יש הבדלים עצומים בין הדת של שמואל הנביא, טובח הנשים הזלזלים, ובין הדת של הלל הזקן; בין ספר יהושע וספר יונה; בין יהודה צבי קוק ומאריטין בובר; בין אברהם לווינגר וישעיהו ליבוביץ; בין נטורי קרתא וגוש אמונים.

הרוח של המהפך, התרבות של פלוגת-היסעור, אינה "הדת היהודית".

זהו בליל של עבודת-אלילים כנענית ור לאומנות מודרנית, פולחן יהודי פרימיטיבי ונחלצות קולוניאלית, דתיות מעוותת ור

זבולון המר ושוח' כבר החלה. עשרות

שרי-החינוך: עוצמה מקובצת ללוחמה רוחנית

חילוניות מוסווית. וזהי פאגניות החובשת כיתה סרוגה והמחזיקה בידה את פגיון הסיקריקין. זהו הטירוף הקדוש של מצדה וביתר, במהירות הבית השלישי. וזהי רוח הגוסס המתבלל, המסגור והמתנכר.

דגל ההתנגדות הרוחנית אינו דגל אנטי-דת או אנטי-לאומי. זהו דגל היהדות השפויה, הלאומיות השפויה, הישראליות השפויה, הציונות השפויה. דגל הומאניזם טי, דגל אוניברסלי, דגל ההצטרף פות אל המיצער האנושי.

ה יכן שדות-הקרב של מילחמה זו?

בכל ביתה, בכל עיתון, בכל שירי דור, בכל הצגת-תיאטרון, בכל מקום שיש בו תיקשורת אנושית.

שדה-הקרב המכריע, לאורך ימים, הוא בבית-הספר — למן היום הראשון בגן-הילדים ועד ליום האחרון באוניברסיטה.

בכל שיעור שבו נלמד התנ"ך, מתוארת ההיסטוריה, מוסברת האורחות, נקרא שיר. מי שמלמד את תולדות כיבוש-כנען כמירשם לרצח-עם, מי שמעלה על נס או מרד הקנאים כמעשה לאומי חיובי, מי שמתאר את ההיסטוריה העולמית כרצף של פוגרומים, מי שמלמד את תולדות הר יישוב החדש כהתנגשות בין מתיישבים שוחרי-שלום ובין פראי-אדם צמאי-לדם — הרי הוא מעצב את דמותו של קנאי מעוות, שלא יצלה אלא למצדה שנייה.

הקרב על דמות ההיסטוריה אינו נז מאבק על האתמוז, אלא על המחור.

ה ידחמת-התרבות, מילחמת-הרוח, כבר החלה. אין מנוס ממנה.

הבה נערך מוד פני המיתקפה. הבה נבקש את כל כוחות הרוחנית נגדות, כדי לצאת למיתקפה נגדית.

מכל המערכות על עתיד המדינה, עתיד עצמו וארצנו — יתכן שזו המכרעת. קודם כל, הבה נגדיר את החזיתות.

גם בו תלוי אם יקום אדם ישראלי מאוון, המוכשר לתפוס את מקומו בחברה המודרנית, המבין את הרבגוניות המרהיבה של תרבותו הלאומית והאנושית, את מורכבות שרשיו במולדת ובמרחב, את ריבוי קשריו עם כל התרבויות השמיות וכל הי עמים השכנים.

ה חינוך אינו מתחיל ואינו נגמר בבית-הספר.

בידי מושפך של פוטנציאליות רוחנית, כל מידה היא כלי-נשק.

הי שצחקו למיקרא המיסמך של שמואל כץ, "הנחיות למסבירים", הצחקו בריא, אך העניין אינו מצחיק כלל.

ממילים יש השפעה עצומה על עוצמו הרוחני של אדם. וזה קובע את התנהגותו.

שכס שוכנת בגדה המערבית של הירדן, בחבל-ארץ שנקרא בתקופות שונות כנען, ישראל, השומרון, פלסטין, ארץ-הקודש.

כל השמות האלה, "נכונים" — אך מה עצום ההבדל הריגשי ביניהם! מי שמדבר על "הגדה המערבית", מדבר על שטח ירדני כבוש. מי שמדבר על "שומרון", כבר סיפח אותה ברוחו למדינת-ישראל. מי שמדבר על "פלסטין", פילס דרך רוחנית לפיתרון אחר.

אפשר לקרוא לגדה המזרחית של הירדן בשמות שונים. אך כאשר ידבר מנחם בגין על "ארץ-ישראל המזרחית", או כאשר יצווה שמואל כץ לדבר על "הגלעד", נדע שהגיע שלב חדש בריצת-האמוק הלאומנית.

ראיתי פעם כיצד נתקף פסיכולוג מפורר סם בביאוש, כאשר שמע ברדיו שיר מתק תק על שארם-אלישיך. הוא אמר: "זה אבוד. אין מחזירים מרצח מקום שכותבים עליו שירים".

נהרות של דם נשפכו ביגדל מיי לה, ביגדל שם, ביגדל שיר!

אך מילים יכולות גם לחסוך דם. שירים יכולים לחסוך דמעות. במילחמת-התרבות, הם כלי-הנשק לטוב או לרע.

במילחמה זו, המחנכים והערי תונאים הם היהדות, הישראליות השפויה, והמשוררים הם אנשי-קומנדו, וכל אב ואם הם לוחמים בחזית.

ר מילחמה כזאת, נדמה תמיד כי יש יתרון עצום לאנשי פלוגת-המהפך הי פוטנציאלית.

להם יש תורה אחת, אמונה אחת, ודאות אחת, מערכת-סמלים אחת. הם צועדים בסך, ומגפיהם הרוחניים רוקעים בקצב אחיד.

אילו הכוחות השפויים, מטבע מהותם, דוגלים במיגוון של דיעות ואמונות, כי חרותו של כל פרט להאזין למנגינה אחרת וללכת בקצב משלו.

כאשר נתונים כלי-השילטון בידי הי קלגסים של רוח טוטאלטרית, גדל יתרונם שיביעתיים. עוצמתם נראית ככוחו של ענק.

אולם ענק זה עומד על כרעי תרנגולות. ההיסטוריה הזכירה שוב ושבו כי רוח האדם החופשי יכולה לגבור על כל שטיפת-ימה.

השאלה היא: אילו אסונות לאומיים עלו-לים להתרחש עד אז?

ז והי קריאה לקרב, אין להתחמק ממנה.

המיתקפה התרבותית הנדונה החלה, והיא מאיימת על כל הויקר והיפה בעינינו.

כוחות ההתנגדות קיימים. אך הם פזורים, מדוכאים, ורוחם רפויה.

יש להרים את הדיג, לאסוף את הכוחות, וזאת את האות למיתקפת-הנגד.

תאת אודי אבנרי